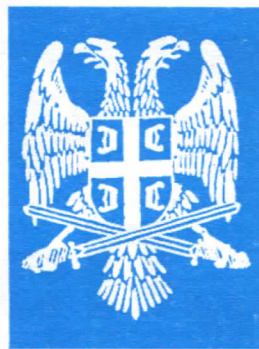

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
СПЕЦИЈАЛНО ИЗДАЊЕ, БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, ОКТОБАР 1999.
БРОЈ 668, ГОДИНА X

Српски радикали спремни за изборе

На редовној конференцији за штампу Српске радикалне странке, одржаној у четвртак, 7. октобра 1999. године, председник Странке је новинарима саопштио следеће:

Даме и господа, окупатори у Републици Српској настављају са својим покушајима да униште Српску радикалну странку; да спрече наше политичко деловање; да маргинализују наш политички утицај. Једном речју-да нас елиминишу са српске политичке сцене. Најновији њихов акт је одлука ненадлежног органа, вршиоца дужности међународног представника-како су га назвали-да се захтева поновна регистрација Српске радикалне странке и да се остави рок до 22. октобра. И поставља се услов да у новом акту о регистрацији не буду имена најзначајнијих активиста Српске радикалне странке у Републици Српској, пре свега др Николе Поплашена, председника Републике Српске и председника наше странке за Републику Српску, Мирка Благојевића, председника Извршног одбора наше странке за Републику Српску, Огњена Тадића, главног секретара Извршног одбора наше странке за Републику Српску и тако даље. Међу њима и неколико људи који су већ једном скидани као кандидати са посланичке листе Српске радикалне странке током претходне изборне процедуре. Српска радикална странка такав ултиматум неће прихватити ни по коју цену. Ми остајемо да делујемо као што смо до сада деловали и на челу наше странке ће бити најбољи кадрови и битно је да ти кадрови уживају наше поверење, а не поверење окупатора, окупатора коме неки од тих људи сметају због запаљивих изјава. Због запаљивих изјава људи су неподобни да обављају одређене функције. Такво понашање писмо имали ни под Титовом комунистичком диктатуром.

др Војислав Шешељ и др Никола Поплашен

Српска радикална странка неће поклекнути пред окупатором и Српска радикална странка ће знати како да узврати окупатору. О тим питањима неколико речи ће вам рећи др Никола Поплашен председник Републике Српске и председник Српске радикалне странке за Републику Српску.

др Поплашен: Даме и господа, иако вам је познато, морам још једном да нагласим да је Српска радикална странка у Републици Српској од свога оснивања до данас, па и данас чврсто бранила Српске националне интересе у целини и интересе Срба и других грађана у Републици Српској и након њеног формалног признања у Дејтону, односно Паризу. Деловали смо као демократска странка уз сву нашу чврстину, поштујући кључне међународне норме, пош-

тујући све оно што је прописано уставом и законима Републике Српске, не сукобљавајући се са другим народима, државама и са међународним нормама иза којих је стао српски народ и Срби из Републике Српске. Ми нисмо били одушевљени Дејтонским мировним споразумом, шти смо сматрали да је то најповољније историјско решење за српски народ. САД с обзиром да је он легитимно потписан у име Срба Републике Српске и у име Републике Српске, ми смо га прихватили и настојимо га бранити. Међутим, након такозване демократске револуције која је изведена уз помоћ страних тенкова и борних кола уз учешће квинслинга-госпође Плавшић и господина Додика-ствари у Републици Српској су рапидно кренуле ка диктатури.

Насиљавак на четвртој сцени

СПЕЦИЈАЛНО ИЗДАЊЕ

Чудесне смрти „Проклете земље“

Десетог септембра године која измиче тачно у подне, на километар -два од граничног прелаза Ђафа Прушит (Југословенска страна) страдао је у саобраћајној незгоди Артон Нури, стар тридесет година, отац троје мелолетне деце. Стални становник села Кундра, држава Албанија.

Записник истраге био је кратак: „...возећи великом брзином опел вектру, на којој су стајале таблице ПР 128-88, ударио је у дрво, из неутрђених разлога, косећи пред собом стубове - ознаке пута.“

Аутомобил је разбијен, као од стакла да је био, а возач на лицу места - мртав.

Записник је потписао Џон Бјекер, подраредник Првог пешадијског батаљона КФОР-а, који је у пратњи треће моторизоване бригаде Немачког „јединишног блока“ и први ушао на Косово. А по законима Запада, сведоци су Ђемајл Прути, Сали Враки и Рухен Аљи. Сва тројица становници Албаније, врачали се из „похода Косову“. И они су портписали:

„Артон Нури је, одмах, депортован, такође возилом КФОР-а на другу страну границе“... Али ?

Обичан саобраћајни удес изазвао је необичну заинтересованост пет-шест новинара, затечених, намерно, на том месту. Дошли су да прате улазак „мировњака“ на Косово. И приметили како један трактор, без икаквих регистарских ознака, натоварен разним покућством, којим управља голобради младић, превози на свом товару и огроман најлонски цак, црн, из чијег је дела висила нечија боса, укочена нога. Потколеница натољена већ згрушаном течносту, налик катрану, подсећала је на део спржене земље или остатак спеченог челика, зосталог у НАТО бомбардовању на Југославију.

Трактористу на прелазу нико није заустављао. Да ли због премора или досаде неколицина људи у униформама УБК и УНМИК? Додао је он гас машини, окренуо главу у страну, стењао му је трактор у рукама, као да се отимао незнању.

А на истом друму је поскакивао Б.Ф. колега из Италијанског листа „Ла Република“. Врполио се, необично радознао, равниог му у трагању на овом терену било није, желео да сазна нешто више

о непун сат раније страдалом Артону Нурију. А ја сам, признајем, тај случај заборавила, готово одмах, без више присећања. Па како и не бих. Тежи се догађаји памте, као што се туђи злочини често помињу. Из његовог трагања изникла је и прича, када сам га, тачно у подне (опет у подне) овог викенда средла у приштињском хотелу „Гранд“. Чим ме је угледао Б.Ф. је устрптао. Скакутао је као ждребац омађијан дивљим мирисом женке и причао:

- Три дана сам, будан, дан-ноћ, провео у Албанији.

Лице му се жарило, очи немирно по мени пребијале. Није могао да стане. -

Сусрео сам- подизао је глас - оца и два брата оног, знаш из цака на граници, Артона Нурија. У Куксу раде, као физикалци. Код једног Албанца, предузимача из Пећи који, не крије, већ пет месеци успешно развија посао, тамо. Од када је НАТО ударио на ову земљу. Има уговорене послове са међународним црвеним крстом и полумесецем за још пола године, и два милиона лира.

Нуријеви се, каже, сећају да је Артон кренуо из Кукса са великом и мешовитом групом Албанаца из свог краја и ових са Косова. Са братом Енвером, шеснаестогодишњим средњошколцем. Пошли су на Косово 18 јуна. У општем походу који је предводила већа формација војника НАТО алијансе и једна пешадијска јединица УБК. На тај пут нико их звао није, ни Артона, ни Енвера. И никада пре нису били на Косову. Повела их је атмосфера створена у тој земљи, када је НАТО приводио крају бомбардовање Југославије.

У колективно-личном метежу и општој радозналости, Артон и Енвер су се раздвојили у селу Годанцу, наомак Штимља, двадесетак километара од главног града „похођене земље“. Разишли су се радосни, пуни - слободе. У великом слављу које је трајало целу ноћ, потпуно пијан (никад, пре, за „дони вокер“ ни чуо није) Артон је и буквално, изгубио сваки даљи контакт са својим млађим братом. Пробудио се с болом у глави, окружен непознатим сународницима, који су у рукама имали мотке, безбол палице, оружје... И када се већ освестио пошао је да тражи брата, али му то нови поз-

наници, углавном веома бахати, нису дозволили. Он се опирао, кретао, они га присилили да „ослобађа Косово“! Два-три наредна дана Артон је провео у разво разним дворшштима у којима се,

Пут браће Нури био је прави изазов. Као лов на благо или поход на обећану земљу. Они су брзо, као хиљаде других младих али и старијих Албанаца, стигли чак до Приштине. Мало пешнице, много више камионима који јесу били војни, али се тешко присетити које војске (из чије државе) и којих све ознака“, излепљених по кабини и каросерији. Сваки камион имао је за њих, ипак, само једно важно обележје, налик биљегу или регистарској ознаци, албанску заставу. И стотине других камиона пуних људи, па и трактори, путнички аутомобили, разно-разни полухаварисани аутобуси... имали су тих дана само један смер кретања право на Косово. И данас иду, враћајући се с богатим товаром.

често чула пуцњава. Чувао је „чврсту стражу“ док је дружина односила из кућа ствари најчешће радио, телевизор, замрзиваче, намештај и остало покућство, као и разне делове за возила, нађене у гаражама. Све то одвожено је у напуштену зграду некадашњег трговинског предузећа, на два трактора и у камиону с приколицом. Онда су му ти пријатељи објаснили, јасно и одлучно, да је то „помоћ“ намењена нападеном народу Албаније, највише онима у Куксу. „Сиротињи“ - рекли су. А где је „плен“ отишао није знао, и никакву наδοкидају за „ратни рад“ није примио. Једино га је наредних

десет дана извесни Рама обучавао да вози аутомобил, онај „опел вектру“.

Шта се даље дешавало, фамилија Нури не зна и ни до данас није могла да утврди.

Артон је сахрањен по локалним обичајима, веома достојанствено, уз присуство мноштва света. На погребу је неколико виђенијих мештана казало како је он био херој. Наглашавали су: „пао је за слободу Албанаца с Косова!“

**На њај
иуи их
нико
звао није**

За свој народ, Албански! За велику земљу, домовину једнаких". Говори су им били без уздаха и суза, јунака - јуначки испраћај следује.

Анџионов деда осамдесетогодишњи Дуѓацин, прошајућао је мом италијанском колеги, а овај ми пренео: „ово је проклећа земља цољјем на њој је и највеша иланина - проклећа, зашто се и зове Проклећа, и Косово се насавља на њу, њен је продужајак“.

Деда му је пустио две сузе, за њим и његовим млађим братом, рекао ми је још колега Фабијано, поскакујући с ноге на ногу на плочнику хотела, као речима из једног у други догађај:-

Истог дана, када и Аргон, на истом сеоском гробљу сахрањена су још тројица младића. Три брата из породице Нухи.

Ни њихова смрт није разјашњена, као и Артонов разлог слетања с равног пута. Двојица су била допремљена из

мртвачнице у Приштини. У њој су им, потврђено је, тела на транспорт чекала пуна два месеца. А трећи је у своје село допремљен убијен од, како се шапутало, друмских разбојника.

Разбојници су знали само један - једини језик, којим су и говорили, његов језик - Албански.

Пружих руку колеги Б.Ф., за растанак, а он се устрепталим погледом, као да очима сећање призива, увуче у моје:

- Прича се, знаш, да је Енвер залутао у Приштини, оног истог поподнева када су у град и стигли. Тражио је разно - разне драгоцености по напуштеним кућама прогнаних Срба и упадајући у један стан налетео је на минирану браву купатила. Пао је раскомадан у таквој

мери да никакав записник, па ни сведок, не могу да потврде ништа што би припадало његовом идентитету.

Зубна паста из тубица којима је напунио џепове, слепила се у комаде усирене крви и меса. Разасутих пред купатилом на комаду усне, као на ресици, држало се парче скамењене пасте.

Да ли је покушао да омирише, лизне или поједе, само су алах и он знали.

Први се не може питати а други ни у прах у Албанији није стигао. Ни до данас.

Истина, зуби се од ретких паста у Албанији не прањем штите.

Колега Б.Ф. оде поскакујући низ хотелски ходник. А мене мисао повуче, да с њим у хотелску собу кренем. Да овај запис - цртицу сачиним.

*Текст Аустралијског
иушћисца пренео:*

Сабина Појара - Кишаљевић

Сторне актуелности

"Јесен 1999."

У погледу полемике, око поеме књижевника Слободана Павићевића „Јесен 1999-те“, која је требала да буде изведена на овогодишњем великом школском часу у Крагујевачким шумама, крагујевачка „независна Светлост“ једина је објавила део спорних стихова. Остатак њихов, „спорних“ гласи:

*Ви једини знате колико вас је,
Ви не морате да се пребројавате, сви сте на броју.
Ојросијите нама жренима што вас још увек пребројавамо
Што се ни један рачун са нама не слаже...*

*Ако су бомбе, јаме, каме, вешала и врбе - само за Србе
Нису ли Срби исувише мали народ за тако велику бригу?
Ако се и све нејако, само што је српско, могло убијати,
А то значи и жене, и сиротице, и деца, и ђаци - као да су зечеви,
Је ли Србија још увек слободно евројско ловиште?
Ако су Срби овце иржине уједињене кланице,
Колики би то обор требало да буде Србија?*

*Може се ојросијити једанути. Може се ојросијити дваути.
Може ли се ојросијити Немачкој по ирећи иути у овом веку
Кад ојрошитај ни за дваути није иражила?*

*Само је Свети пророк Јеремија знао кад ће они поново у Крагујевац,
И на његов дан да ће се Шумарице макар још за један корак,
Као да је зледао Си-Ен-Ен
Сурвајти ка језру голо, босо и гладно града.*

*Зар су Србима које су најзад ироштери из Хрвајске морали
баш овде да изабери гробље и унапред да им иодићну
сјоменик?*

*Мајор Кениг, његов бајалон и казнена експедиција, виђени
су овог лета на Косову:
Четрнаесту јуна у Призрену, иенаесту у Гњилану.*

*На сјошине избеглих у Краљево и Крагујевац не сјомину дашуме
Не знају ни који је данас дан.*

*Још су чули да је рекао да би све сиренке, под хитно, требало
забринити, Земља је доведена до ироасији.*

*Никако им није ишло у главу да поред толико броја
сиреланих радника сада преко 50.000 буде без посла.*

*Мој син са иородицом одселио на Нови Зеланд.
Моји раде у Француској.
И унучићи су ми у Америци. Не знају српски.
Моји иеру судове у Аустрији.
Аустралија је далеко. Тамо су моја деца...
Могу ли наша деца да живе у Србији?
Зар се сви сиремају да беже из Србије.*

*Праведан ако си Госиоде
Ако се и Ти ниси у Турчина иретину,
Ако има суда
Ако је ивој Хаг у Хагу,
Ево ти овај сисак,
Мењај га и одузимај,
Нов ирави,
И чини са њим што је по Твојој вољи.*

Према уводним напоменама самог Слободана Павићевића, како стоји у коментару поменутог листа „Јесен 1999.“, представља „ауторски прилаз могућег решења сценарија Великог школског часа ове године“, који је заснован на два битна детаља. Једном, да је ово помен мртвима на крају века и миленијума и, другом, да је Павићевић одлучио да говори из перспективе потомка стрељаних, који жели да им се данас пожали на све оно што се са њиховом земљом дешавало после њихове смрти. Нарочито последњих година, са надом да ће се кроз то обраћање догодити катарза или, како рече сам аутор - „морално чишћење и уздизање душе“.

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА О.О. „СТАРИ ГРАД“

Учлањава сваког дана од 11-16 часова
Париска 13/III спрат, телефон 639-132

*Бесилајни њравни савејши
Ушорком од 16-18 часова*

Приступница

Име и презиме _____
 Име родитеља _____
 Матични број _____
 Место становања _____
 Адреса _____
 Телефон _____
 Општина _____
 Република _____
 Школска спрема _____
 Запослен _____
 Занимање _____
 Датум учлањења: _____ Својеручни потпис: _____

ОДРЖАВАЊЕ САСТАНАКА ПО МЕСНИМ ОДБОРИМА

<u>1. М.О. „ДОРЂОЛ“</u>
- улица - ДУБРОВАЧКА 6
- термин - ПОНЕДЕЉАК 18 ЧАС.	<u>5. М.О. „ТЕРАЗИЈЕ 1“</u>
- улица - ТЕРАЗИЈЕ 45
- термин - ПОНЕДЕЉАК 18 ЧАС.
<u>2. М.О. „ДОЊИ ГРАД“</u>
- улица - СТРАХИЊИЋА БАНА 2
- термин - ПЕТАК 17 ЧАСОВА	<u>6. М.О. „ТЕРАЗИЈЕ 2“</u>
- улица - ВЛАЈКОВИЋЕВА 23
- термин - ПОНЕДЕЉАК 17 ЧАС.
<u>3. М.О. „СКАДАРЛИЈА“</u>
- улица - ЦЕТИЊСКА 32
- термин - СРЕДА 18 ЧАСОВА	<u>7. М.О. „АЛАС“</u>
<u>8. М.О. „КАЛЕМЕГДАН“</u>
- улица - ЗМАЈА ОД НОЂАЈА 9
- термин - СРЕДА 17 ЧАСОВА
<u>4. М.О. „БУРО СТРУТАР“</u>
- улица - БУДИМСКА 11
- термин - ЧЕТВРТАК 17 ЧАС.	<u>9. М.О. „МИЛОШОБИЉИЋ“</u>
<u>10. М.О. „МИЛАН ТОПЛИЦА“</u>
<u>11. М.О. „ИВАН КОСАНЧИЋ“</u>
- улица - МАРШАЛА БИРЈУЗОВА 58
- термин - ЧЕТВРТАК 18 ЧАС.

Насћавак са њрве сїрпаве

У Републици Српској постоји један тип владавине који је упоредив са владавином тридесетих година у Немачкој. Постоји један тип власти који искључује сва демократска начела, све правне норме иза којих се декларативно залажу западне земље. Ми заиста имамо тренутно једну карикатурну ситуацију-да се једној странци руководству диктира преко океана. Заиста то је неспојиво са било каквом демократском нормом, са било којим правним прописом, а образложења не само да су нелогична него су и смешна просечном становнику, просечном грађанину у Републици Српској. Због тога се ту ради о диктату којим се жели створити заправо једна странка или једна групација послушних странака која није заинтересована за изборну базу и за пунолетне грађане у Републици Српској, изузев за подршку америчке државе као најаче војне и политичке силе у овом тренутку. И због тога Српска радикална странка не може прихватити тај диктат. Ми ћемо се наставити понашати у складу са Уставом и законом потпуно уверени да морамо користити сва средства којима морамо одбранити Устав, и закон, и опстанак Републике Српске. У том смислу ми имамо пуну подршку највећег броја становника у Републици Српској. Морам да кажем да и Српска радикална странка, а и ја лично имам и подршку и највећег броја људи који припадају државним службама-што је видљиво из понашања на улици, на јавном месту из њиховог односа не према институцији председника републике, него према мени који сам изабран на место председника Републике. Дакле, немам никаквог разлога да падамо на колена пред том врстом притисака и да се уклапамо у једну квислишку групацију која разара Републику Српску и која прихвата оне методе које сам поменуо да су упоредиве са тридесетим годинама. Не ради се само о забрани политичких странака, ради се о елиминацији сваког појединца, сваке групације која другачије мисли. А, ево, већ се ради уместо паљевине књига имамо класичне забране појединих текстова у уџбеницима основне и средње школе, па, је најалост квислишка влада прихватила да се у основним школама забрани и Његош и Андрић и мелодије Тамо далеко и Креће се лађа Француска и тако даље. Јер је америчка оцена да то вређа друге народе и друге државе. Такав један стил је далеко од нашег програма, наше програмске оријентације и због тога смо уверени да су пред нама дани жилаве, тешке борбе али уз пуну подршку народа је пред нама успех и да ћемо створити и да ћемо живети под другачијим околностима у наредном времену.

Оснивач и издавач: др Војислав Шешељ • Главни и одговорни уредник: Синиша Аксентијевић • Заменик главног и одговорног уредника: Душан Весић • Техничко уређење и компјутерски прелом: Миленко Живановић • Лектор: Ивана Борац • Редакција: Момир Марковић, Мирослав Васиљевић, Наташа Јовановић, Јасмина Олујић, Јадранка Шешељ, Жана Живаљевић, Александар Вучић, Рајко Ђурђевић, Драгољуб Стаменковић, Весна Арсић, Коста Димитријевић, Вељко Дукић, Димитриј Јанковић • Секретар Редакције: Љиљана Милојковић • Тираж: 10.000 примерака • Штамп: Ацко С комерц